

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lucae Pinelli Societatis Jesu Theologi, De
Perfectione Religiosa, Et Obligatione, Qvam Qvisqve
Religiosus ad eam consequendam habet. Libri Quatvor**

Pinelli, Luca

Mogvntiae, 1604

VI. De mansuetudine à religioso colenda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46699)

tegra, & ab omni aduersitate liberi. Nunquam apud me malo loco est religiosus ob vitia corporis, sed ob impatientiam, aliaq; vitia animi.

MULTI religiosi sunt, qui dum orationi vacant, existimant se patienter constanterque posse amore mei sustinere omnia tormentorum genera, atque etiam profundere vitam propter me, & esse martyres: sed postea re ipsa, si verbo aliquo acriori pungantur, aut si aliquid imperetur, quod cum molestia sit coniunctum, frontem contrahunt, & tantum non, quod deterius est, in impatientia verba & gestus palam erumpunt. Qui non assuefacit se ad toleranda parua, nunquam æquo animo tolerabit magna & ardua. Fili, vis esse martyr, sine gladio & sanguine? custodi in animo patientiam.

De mansuetudine à religioso colenda.

CAPVT VI.

Mat. II. **F**ILI, disce à me, quia mitis sum & humilis corde. Mansuetudo fuit prima virtus, quam ego in schola mea docui, & ad eam discipulos meos sum cohortatus. est siquidem illa ad cæteras virtutes comparandas medium facile & salutare. Mansuetudinis enim muneri cum incumbat tueri animæ.

pacem

pacem contra impetum iræ, facit vt mens nulla difficultate virtutes apprehendat. Dū autem & corpori patrocinator contra immoderatas passiones, efficit, vt corpus idoneum instrumentum ad obsequendum animæ fiat in virtutum acquisitione. Quocirca religiosus, qui nullum singulare studium impendit in consequenda mansuetudine, è schola mea quodammodo non est, & aditū virtutibus, perfectionique religiosæ præcludit.

NVLIVS homo in mundo tam ferox est & barbarus, qui si perpendat pulcritudinem, excellentiam, & proprietates virtutis mansuetudinis, non eam collaudet, & eius amore accendatur. Fili, aues intelligere, quàm nobilis sit mansuetudo? confer eam cum contrario vitio, nempe iræ intemperantia. Hæc ira rationi humanæ, tanquam dominæ suæ, cuius ancilla est, tenetur obsequi: at si non obsequatur, sed rationem præcurrat (vt ordinariè contingit) tanto perè animi facultates inter se diuellit, & iracundum hominem perturbat, vt nihil distare videatur à stulto, furioso, & bestia à dæmone obsessa. Ira, quando in animo dominatur, primum facit, vt iracundus nec Dei, nec conscientie suæ meminerit. Ani-

mo eripit omne iudicium, hoc est mentis
oculum, vnde facta cæca in varios impelli-
tur errores & lapsus. In corpore humorum
tollit contemperationem & symmetriam,
& variis morbis causam præbet. Proximis
quoq; nocet ob prauū exemplum. Summa,
vita iracundi est infelicissima, non solum,
quia nullus libenter agit cum illo, sed etiã
quia omnia vult suo modo fieri, quod tole-
rari non potest. Vndè, quando pro arbitra-
tu illius quædam non fiunt, aut rei alicuius
damnum fecit, vel iniuria aliqua lacessi-
tus est, ilicò in clamores erumpit, contu-
melius alios proscindit, vindictam commi-
natur, & nonnunquam per animi impo-
tentiam in seipsum furit. His omnibus ma-
lis medetur mansuetudo, cuius natura,
primariumque officium est, iræ intempe-
rantiam compescere, aliasque perturbatio-
nes ex ea ortas cohibere. Principio ergò co-
ercet & mitigat impetum, furoremque ira-
cundiæ, deindè vindictæ appetitum ad re-
ctæ rationis normam attemperat; solet e-
nim in iratis limites excedere. Facultates a-
nimi suo quasque ordine conseruat, & vt
suo munere fungantur, procurat. Denique
hominem totum sedatum reddit, & idone-
um, non tantum ad agnoscendum suum
creato-

creatorem, sed etiam ad familiariter cum eo conuersandum, quod donum Moyfi ob suam mansuetudinem contigit.

NEQVE hic subsistit mansuetudinis vis & efficacia, sed etiam porrigit se ad coercendas iras proximorum; quia vnum responsum molle & benignum, vna mansucta actio sufficit ad quoduis animal ferox mitigandum, ne dicam hominem ira inflammatum. Verum, quod pluris faciendum, mansuetudo tantæ præstantiæ est & autoritatis, vt in cælum ascendat, & iram iusti Dei auertat, grauissimosque lapsus condonari impetret. Væ, qui resistit irato, se potentiori.

VITA deindè mansueti felicissima est, quia non solum mihi, Domino suo, sed etiã omnibus proximis gratissima est. Vndè quilibet libenter vitur consuetudine hominis mansueti, omnes optant ei gratificari. Vide ergò fili, quàm fructuosa & venusta sit virtus mansuetudinis. Expende tu, an non conueniat, vt summo amore eam prosequare, & omni studio contendas eam obtinere? Neq; tibi arduum videatur repugnare inclinationi naturæ in cholera admodum procliui: nã propriū est hominis religiosi, coercere passiones, refrenare sensus, & internam animi pacem fouere. Caterū, esto, mansuetudo

tudo nihil dictorum habeat; hoc tamen-
 num te impellere deberet ad comparandā
 omni industria mansuetudinem, quod reli-
 giosum similem reddat mihi, Domino tuo
 & magistro. Deinde nonnè labor omnis
 optimè consumitur in ea virtute paranda,
 quæ non minus mihi grata sit, quàm reli-
 gioso salutaris? Non ipsum esse religiosum,
 sed esse virtute præditum. reddit hominem
 similem suo Domino & magistro: atque ad
 agenda vitam tranquillam & pacificam
 non satis est reliquisse mundum, sed opus
 est etiam coërcere iracundiam.

FILII, ne cogita, te, quoniam religiosus
 es, immunem esse ab hostium tuorum telis,
 quia dæmon plus studij ponit in seruo meo
 unico, quàm in multis secularibus de gradu
 virtutis deiiciendis. Inimici quoque dome-
 stici, hoc est passiones vel perturbationes a-
 nimi, quando mortificatæ non sunt, graui-
 ter vulnerant religiosos. Quare opus habes
 scuto solido, quo tot aduersariorum ictus
 retundas. Hoc scutum erit mansuetudo,
 quæ hostili impetu nè quaquam frangitur,
 sed excipiendo illorum ictus victoriam re-
 fert. Efficat quoque, vt mansuetus in ærum-
 nis suis magnam in me fiduciam collocet:
 & ideo animum retinens erectum, non fa-
 cile

cilè labitur, nec rebus prosperè fluentibus plus æquo se extollit, atque hoc est, vicem scuti tenere, non belli solùm, sed etiam pacis tempore. Scutum ei prodest, qui firmiter illud retinet, sed qui facilè finit è manibus excuti, continuò vulneratur: sic mansuetudo tuetur eum à quo tenaciter conseruatur.

FILII, recordare te mundo valedixisse, vt expedires te ab eius laqueis, & totum te vitæ spirituali, meoque cultui dederes: sed si mansuetus nõ sis, neutrum obtinebis. Nam si in religione fueris subiectus iræ, in religione quoque facilè cum aliis contendes, & sic eris inquietus & perturbatus. At si fueris mansuetus; non altercaberis cum quouam, & mansuetis responsis altercari volentes sedabis. Iuuat præterea mansuetudo, vt afficiaris ad res spirituales & cælestes, quæ tunc desiderio sui hominem accendunt, cū benè perspectæ sunt & exploratæ. at ira cū animam obturber viam intelligentiæ occludit, mansuetudo verò cum reddat tranquillam tenebras excludit, & lucem ad cognoscendas res cælestes infert; qua illata intellectus voluntati, quod cognouit, complectendum offert.

INTER beatitudines Euangelicas mansuetudo

suetudini secundum locum post paupertatē spiritus adsignavi, præmiumq; apposui terram viuentium, quæ est cælestis patria, in qua mansueti per omnem eternitatem mea præsentia perfruentur: qui sicut in hac vita eorum fui magister & exemplū mansuetudinis, sic in cælo eorundē ero merces. Agnū mansuetū me ostendi amore hominum, & insigne meum est agnus. Conuenit ergò, vt omnes qui sub signo vel vexillo hoc, nempe mansuetudinis militarunt, & propter me agni facti sunt, mecum gaudeant in cælo.

QVAM deceat religiosum esse mitem & mansuetum, quamq; dedecet, esse iracundum, non est difficile intellectu. Status religiosus pacificus est & quietus prorsus ab indignationis contentionumq; spiritu alienus. In omnibus se volūtati diuinæ conformat, non queritur, nec obmurmurat de vlla re vnquam, rebus suis cōtētus viuit, & omnia quæ accidunt in bonam partem interpretatur. Hæ, aliæq; conditiones, cum sint mansuetudinis fructus sine illa consistere nequeunt. Contra, vbi iræ immoderatio regnat, non audiuntur nisi minæ, iniuriæ, clamores, vindictæ, blasphemix in Deum, cæcitates, omnesque creaturas, quæ iracundi libidini non parent. cuius actiones cum non
à ratio-

à ratione, sed à furore proficiscantur, nec bonæ sunt, nec bonum exitum habere queunt. Quæ ratione ergò ira societatem inire potest cum religione, quæ est quædam tranquilla perfectionis schola à mansuetudinis spiritu administrata? Quomodo religiosus vacare precibus potest, passione iræ conturbatus? Quomodo auxilio & exemplo potest esse proximo, qui ob iræ vehementiam vix est composui? Fili, natura tua non est serpentina, sed humana: si autem se iræ assuefaciat, sic efferata reddetur, ut virulenti serpentis instar morfu animam conuulneret.

De mortificatione religioso necessaria.

CAPVT VII.

FILI, regnum cælorum vim patitur, & tantum violenti rapiunt illud. *Mat. 18.* Si existimas expugnari cælum, vacando ocio, corpus lautè curando, sensibusq; qualescunq; illecebras indulgendo, vehemèter falleris: neq; enim hæc scala est, qua in cælum cõscenditur, nõ hæc arma sunt, quibus dimicatur & vincitur: sed opus est sibi ipsi vim inferre, mortificando sensum cupiditates, carni repugnando, quoties ad ea anhelat, quæ cum institutis religiosi cõstitutionibus nõ congruunt, Hæc
via